

Keď sú ľudia spolu a tešia sa krásnym slovom, nie je nič krajšie na svete

Rozhovor so spisovateľom Petrom Glockom

„Ktoré ucho má črevá?“ Brucho. „Z akej trávy žijeme?“ Zo stravy. „Ktoré slovo je najsilnejšie?“ Predsa staré dobré slovíčko “ na“, ktoré isto iste hovorievali aj rodičia či starí rodičia rozprávkaru, spisovateľa i scenáristu Petra Glocka. Práve on kládol zo svojej knihy deťom v Elektrárni Piešťany tieto hádanky. Narodil sa na Muráni – a tam aj zvyčajne písava svoje čarovné príbehy. Keď na chalupe vypnú elektrinu, po ruke má sviečky, petrolejku a krb. Ba má aj spisovateľskú pomôcku – hovoriace polená. To vari naozaj?

Prečo uprednostňujete pero na papier? A čo sú to tie hovoriace polená?

Je to tak. Svoje príbehy píšem perom na papier. Musím mať ale vynikajúce pero. Nechcem robiť reklamu firme Parker alebo iným, no musí to byť pero vynikajúcej kvality, lebo už som napísal aj tisíc strán rukou v priebehu roka alebo dvoch. Keď bolo pero zlé, mal som doslova kŕče v palci. Perom píšem preto, lebo vtedy som na chalupe na Muráni a tam niekedy vypínajú elektrinu. Som na to pripravený, mám petrolejku, alebo sviečky, mám pec, zakúrim si, a mám ešte spisovateľskú pomôcku. Volá sa to hovoriace poleno. Keď som taký hlúpy a osprostený ako poleno, tak si prihodím do ohňa poleno z brezy, a to začne rozprávať, šušitať, šumieť, čo prežilo za sto alebo tridsať rokov v lese a to mi pomôže ďalej pokračovať v písaní. A tá rozkoš písania. Ja som kedysi kreslil karikatúry, aj som uverejňoval v Smene a iných novinách a tú rozkoš kresliť príbehy na papier si nedám zobrať. Ale do vydavateľstva idú moje texty na počítači, moja žena to prepisuje, z Muráňa jej to ja posielam poštou, a ona to potom meiluje na obecný úrad a už to máme v elektronickej podobe. Máme to tak zariadené – keď ja píšem, žena býva vtedy v Bratislave. To je ideálne.

Vraj ste raz napísali strašne silný, ba až mládeži neprístupný sloh. O čom bol?

Keď som chodil na chemickú priemyslovku, v druhom ročníku, hoci som bol podľa mňa ešte stále dieťa, nám učitelia vykali, čo ma príjemne prekvapilo. Mali sme úžasnú pani profesorku slovenčiny a tá sa vždy tešila na moje slohové úlohy, lebo som vždy mával jednu z najlepších. Hoci som išiel študovať chémiu, zistil som, že na chemickej priemyslovke mám najradšej slovenčinu. Písali sme sloh na voľnú tému. Bol máj, lásky čas, tak som písal o tom. Pani profesorka prišla s opravenými slohmi a hovorí mi: „Peter, Peter, zase ste mali najlepšiu slohovú úlohu. Ale druhý raz, keď budete písať o láske, dajte si studenú handru na čelo.“ Neviem, prečo to povedala. Bolo to také mládeži neprístupné vyznanie spolužiacke.

To ste už boli „za vodou“ detstva. Skúste si však spomenúť na prvú knihu, ktorú si pamätáte ako malý chlapec?

Bol to príbeh cvrčka, ktorý celé leto cvrlikal, vyhrával na husličkách a keď prišla zima, nemal čo jesť a potom chodil a prosil, aby ho prichýlili. To mi veľmi pripomína spisovateľa, ktorý sa venuje umeniu a potom toľko píše a robí, že nemá času zarábať peniaze.

Ako ste sa cítili na festivale Dni detskej knihy?

Veľmi dobre. Absolvovali sme nielen besedu v Elektrárni Piešťany, ale boli sme aj vo Vrbovom s Maťkom Kellenbergerom. Podujatie v starej elektrárni bolo úžasné, lebo tu bolo vynikajúce obecnstvo. A to, čo predviedol Braňo Jobus, stúpol v mojich očiach. Je to úžasný človek po každej stránke. Aj s ním aj moji ďalší kolegovia. Keď sú ľudia spolu a tešia sa krásnym slovom, nie je nič krajšie na svete.

Piešťany 11. 4. 2017

Autor interview: Viera Dusíková

Účastník interview: Peter Glocko

Akcia: Festival Dni detskej knihy 2017

Podujatie: Pod' si s nami čítať (Elektrárňa Piešťany)